

отъ Срѣдна. Руската войска, съгласно договора, веднага трѣбвало да напусне Тракия и Мизия и да се завърне въ Русия.

Внезапно между българитѣ настава тревога и страшно смущение. Всички знаели, че щомъ руситѣ заминатъ, веднага турцитѣ ще се завърнатъ и грозно ще си отмъстятъ на българитѣ. Събрали се гражданитѣ по мегданитѣ и почнали да обсъждатъ положението. Образуваха се три партии: чорбаджиитѣ искали, населението да си остане по мѣстата, като казвали, че влиятелнитѣ първенци по нѣкой начинъ ще омилоствятъ турцитѣ. Тѣ пратили депутация въ Варна до руския царъ Николай I съ молба да не напуска България, или ако по необходимостъ напусне, рускиятъ царъ да уговори сигурностъ за българитѣ. Втора партия, еснафитѣ настоявали, всичкото българско население да напусне домоветѣ си и да тръгне съ руската войска за преселване въ Русия, а третата партия — младежитѣ се записвали въ дружината на капитанъ Мамарчева, който готвилъ да дигне ново възстание и да превземе Търново, което да обяви за столица на Нова България. Селимински се присъединилъ къмъ партията, що искала изселване, щомъ разбралъ, че изпратената делегация получила отговоръ отъ генерала Дибича (царьтъ вече билъ заминалъ за Русия), че сега нищо не може да се направи за освобождаванieto на България. Ако нѣкои българи се преселятъ въ Русия, руското правителство ще имъ даде земя.

Следъ голѣма свада, разпразии и скръбна раздѣла изселването започнало на 13 априлъ 1830 г. и траяло до Петровденъ. Начело на преселниците тръгналъ и Селимински. Едни отъ преселниците заминали въ Русия, втори за Молдова и Бесарабия, а трети останали въ Влахия. Селимински се установилъ въ Галацъ, като представителъ на тия, що заминавали за Русия. Градътъ Браила билъ изпраздненъ отъ турското население съгласно мирния договоръ и сега въ него били заселвани българитѣ. Селимински стоялъ цѣла година въ Галацъ да ръководи, упжтва и настанява сънародниците си бѣжанци отъ Сливенъ, Ямболъ, Котелъ и много села, които идѣли, като единъ безкраенъ потокъ, страшно